

Wojewódzki Sąd Administracyjny
w Gliwicach²
44-100 Gliwice, ul. Wyszyńskiego 2
WYDZIAŁ III
tel. (32) 238-98-30

Dnia 9 września 2020 r.
Sygn. akt III SA/GI 373/20

W odpowiedzi należy podać
sygnaturę akt Sądu

Urząd Miasta Mikołów	
Zał. -1	Godz.
wpłynęło	2020 -09- 14
367	
poczta	☒ osobiście

Radca prawny Anna Wierzbica
Urząd Miasta Mikołów
ul. Rynek 16
43-190 Mikołów

DORĘCZENIE ODPISU WYROKU

W wykonaniu zarządzenia Sędziego z dnia 26 sierpnia 2020 r. sekretariat Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach doręcza Pani – jako pełnomocnikowi organu – odpis wyroku z dnia 13 sierpnia 2020 r. wraz z uzasadnieniem.

SEKRETARZ SĄDOWY

MW
Małgorzata Wasik

WYROK**W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

Dnia 13 sierpnia 2020 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gliwicach

w składzie następującym:

Przewodniczący	Sędzia NSA Krzysztof Wujek
Sędziowie	Sędzia WSA Barbara Brandys-Kmieciak Sędzia WSA Barbara Orzepowska-Kyć (spr.)
Protokolant	Specjalista Beata Kujawska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 13 sierpnia 2020 r.
sprawy ze skargi Prokuratora Okręgowego w Katowicach
na uchwałę Rady Miejskiej Mikołowa
z dnia 22 maja 2018 r. nr XLIII/786/2018
w przedmiocie przyjęcia statutu sołectwa Borowa Wieś

- 1) stwierdza nieważność § 15 ust. 2 oraz § 19 ust. 1 zaskarżonej uchwały;
- 2) umarza postępowanie w pozostałym zakresie.

Na oryginale właściwe podpisy
Za zgodność z oryginałem
SEKRETARZ SĄDOWY

Małgorzata Wasik

UZASADNIENIE

Rada Miejska w Mikołowie 22 maja 2018 r. podjęła uchwałę nr XLIII/786/2018, w sprawie przyjęcia Statutu sołectwa Borowa Wieś. Uchwała została podjęta, po przeprowadzeniu konsultacji społecznych z mieszkańcami, na podstawie art. 35 ust. 1 i art. 40 ust. 2 pkt 1 ustawy z 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (t. j.: Dz. U. z 2017 r., poz. 1875 ze zm., dalej u.s.g.) i weszła w życie po opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Województwa Śląskiego, z mocą obowiązującą od 1 grudnia 2018 r.

Uchwałę tę do sądu administracyjnego zaskarżył Prokurator, żądając stwierdzenia nieważności uchwały w części dotyczącej § 7 pkt 1 i 2, § 15 ust. 2 i § 19 ust. 1. Zarzucił przy tym istotne naruszenie prawa, t.j.:

I. art. 35 ust. 3 pkt 2 w zw. z art. 36 ust. 1 i 2 u.s.g. przez nadanie w § 7 pkt 1 i 2 uchwały organowi uchwałodawczemu - jakim jest zebranie wiejskie - kompetencji do wyboru i odwołania sołtysa i rady sołeckiej, podczas gdy na podstawie powołanych przepisów rada miejska nie posiada kompetencji do stanowienia tego rodzaju uregulowań;

II. ~~art. 2 i art. 61 ust. 1 Konstytucji RP, art. 35 ust. 3 w zw. z art. 11 b i art. 14 u.s.g.~~ przez wprowadzenie w § 15 ust. 2 uchwały możliwości odstąpienia przez zebranie wiejskie od głosowania w trybie jawnym, podczas gdy brak jest podstawy prawnej do wyposażenia zebrania wiejskiego w tego rodzaju kompetencje;

III. art. 87 ust. 1 i 2 Konstytucji RP, art. 35 ust. 3 pkt 2 i art. 36 ust. 2 u.s.g. przez wprowadzeniu w § 19 ust. 1 uchwały wymogu kworum dla ważności uchwały o wyborze sołtysa i rady sołeckiej, podczas gdy brak jest podstawy prawnej do stanowienia tego rodzaju uregulowań.

W uzasadnieniu skargi Prokurator przytoczył treść zaskarżonych uregulowań, wskazując, że Rada Miejska:

- w § 7 uchwaliła, że do wyłącznej właściwości Zebrania Wiejskiego, będącego organem uchwałodawczym Sołectwa, należy wybór i odwołanie Sołtysa (pkt 1) wybór i odwołanie Rady Sołeckiej (pkt 2);
- w § 15 ust. 2 uchwaliła, że na wniosek 1/4 uprawnionych do głosowania mieszkańców Sołectwa obecnych na Zebraniu Wiejskim przeprowadza się w danej sprawie głosowanie tajne;

- w § 19 ust. 1 uchwała, że dla dokonania ważnego wyboru Sołtysa i Rady Sołeckiej, na Zebraniu Wiejskim wymagana jest obecność w pierwszym terminie 100 stałych mieszkańców sołectwa uprawnionych do głosowania (ust. 1). Jeżeli w wyznaczonym terminie liczba uczestników zebrania nie spełnia wymogu określonego w ust. 1, zwołujący Zebranie Wiejskie może zarządzić odbycie następnego Zebrania Wiejskiego w tym samym dniu, po upływie 30 minut (ust. 2).

Zdaniem Prokuratora, Rada Miejska uchwalając w § 15 ust. 2 zaskarżonej uchwały możliwość przeprowadzenia przez zebranie wiejskie głosowania w inny sposób aniżeli jawny naruszyła zasadę jawności. Zgodnie bowiem z art. 61 Konstytucji RP obywatel ma prawo do uzyskiwania informacji o działalności organów władzy publicznej oraz osób pełniących funkcje publiczne. Prawo to obejmuje również uzyskiwanie informacji o działalności organów samorządu gospodarczego i zawodowego, a także innych osób oraz jednostek organizacyjnych w zakresie, w jakim wykonują one zadania władzy publicznej i gospodarują mieniem komunalnym lub majątkiem Skarbu Państwa (ust. 1). Ponadto zgodnie z art. 11 b ust. 1 u.s.g. działalność organów jest jawna. Ograniczenia jawności mogą wynikać wyłącznie z ustaw. Zgodnie zaś z art. 14 u.s.g. uchwały zapadają zwykłą większością głosów w obecności co najmniej połowy ustawowego składu rady, w głosowaniu jawnym, chyba że ustawa stanowi inaczej. W ocenie Prokuratora z takim odstępstwem mamy do czynienia w art. 19 ust. 1 i 4 u.s.g., który stanowi, że wybór oraz odwołanie przewodniczącego i wiceprzewodniczących rady gminy następuje w głosowaniu tajnym. W odniesieniu do sołectwa taki wyjątek od zasady jawności został wprowadzony w art. 36 ust. 2 u.s.g., który stanowi, iż sołtys oraz członkowie rady sołeckiej wybierani są w głosowaniu tajnym, bezpośrednim, spośród nieograniczonej liczby kandydatów, przez stałych mieszkańców sołectwa uprawnionych do głosowania.

Prokurator powołując się na orzecznictwo sądownoadministracyjne wskazał, że § 19 ust. 1 i 2 uchwały, gdzie wprowadzono wymóg kworum dla ważności uchwały o wyborze sołtysa i rady sołeckiej, pozostaje w sprzeczności z art. 36 ust. 2 u.s.g., który w sposób kompletny reguluje wybór sołtysa i rady sołeckiej, stanowiąc, że wybór sołtysa oraz członków rady sołeckiej następuje w głosowaniu tajnym i bezpośrednim (ust. 2).

Odnosząc się do § 7 pkt 1 i 2, w świetle którego do wyłącznej właściwości zebrania wiejskiego należy wybór i odwołanie sołtysa (pkt 1) oraz wybór o odwołanie rady

soleckiej (2), Prokurator wskazał, że z treści art. 36 ust. 2 u.s.g. wynika, że prawo wybierania tych organów przysługuje osobom fizycznym mającym status stałego mieszkańca sołectwa i uprawnionym do głosowania w wyborach powszechnych. U.s.g. nie zawiera jakichkolwiek przepisów pozwalających na przyjęcie konstrukcji domniemania właściwości zebrania wiejskiego w sprawach nieregularnych ustawą.

W odpowiedzi na skargę organ wniósł o jej oddalenie.

Powołując się na stanowisko doktryny organ stwierdził, że stali mieszkańcy sołectwa uprawnieni do głosowania tworzą ex lege zebranie wiejskie. Tym samym przysługuje im prawo wyboru sołtysa i rady soleckiej.

Odnosząc się do twierdzeń Prokuratora, że ustawa o samorządzie gminnym nie zawiera jakichkolwiek przepisów pozwalających na przyjęcie konstrukcji domniemania właściwości zebrania wiejskiego w sprawach nieuregulowanych ustawą, organ uznał, że działanie ustawodawcy polegające na enigmatycznym opisanie statusu prawnego organów sołectwa uznać należy za celowy zabieg ustawodawczy. Przemawia za tym treść art. 35 ust. 3 u.s.g., który pozostawia radzie gminy prawo do uregulowania w statucie sołectwa m.in. zasady i trybu wyborów organów jednostki pomocniczej oraz zadania tychże organów. Organ zauważył nadto, że Prokurator nie wykazał, że § 7 pkt 1 i 2 Statutu sołectwa uszczuplił prawo wyborcze, któregośkolwiek ze stałych mieszkańców sołectwa uprawnionych do głosowania. Zdaniem organu świadczą o tym te postanowienia Statutu sołectwa, z których wynika, że „Prawo do udziału w Zebraniu Wiejskim mają wszyscy stali mieszkańcy sołectwa posiadający czynne prawo wyborcze do Rady Soleckiej” (§ 11 Statutu sołectwa).

Ustosunkowując się do naruszenia prawa w § 15 ust. 2 uchwały, organ stwierdził, że żaden z powołanych w skardze przepisów nie ma zastosowania wobec uprawnionych do głosowania mieszkańców sołectwa obecnych na Zebraniu Wiejskim. W szczególności gremium takiemu nie przysługuje przymiot organu administracji publicznej, w tym przede wszystkim organu jednostki samorządu terytorialnego. Taka okoliczność przesądza o tym, że powoływanie się Prokuratora na art. 11 b) u.s.g. jest nieadekwatne, gdyż norma ta odnosi się do adresata innego niż uprawnieni do głosowania mieszkańcy sołectwa obecni na Zebraniu Wiejskim. Mając natomiast na względzie reguły wykładni systemowej i celowościowej uznać należy, że gdyby intencją ustawodawcy było adresowanie art. 11 b) i 14 u.s.g. także do organów jednostek pomocniczych, to zapewne intencja taka byłaby wyrażona *expressis verbis*.

Nadto organ odwołał się do ustawowej definicji organu administracji publicznej z art. 5 § 2 pkt 3 K.p.a.

Odnosząc się do zarzutu istotnego naruszenia prawa w § 19 ust. 1 uchwały, organ stwierdził, że w świetle art. 35 ust. 3 pkt 2 u.s.g. skoro rada gminy ma prawo do uregulowania w statucie sołectwa m.in. zasad i trybu wyborów organów jednostki pomocniczej, to Rada Miejska korzystając z tego uprawnienia dookreśliła tę kwestię w akcie prawa miejscowego, jakim jest Statut. Uznać zatem należy, że organ stanowiący wprowadzając kryterium quorum nie dokonał modyfikacji tych elementów art. 36 ust. 2 u.s.g., które nakazują wybierać sołtysa i członków rady sołeckiej w głosowaniu tajnym, bezpośrednim, spośród nieograniczonej liczby kandydatów, przez stałych mieszkańców sołectwa uprawnionych do głosowania.

Niezależnie od tego, gdyby nawet uznać, że wprowadzenie kworum - w ramach upoważnienia wynikającego z art. art. 35 ust. 3 pkt 2 u.s.g. - było nieuprawnione, to i tak swoista konwalidacja tego działania następuje w § 19 ust. 2 Statutu. Zatem i tu nie doszło do istotnego naruszenia prawa, w kontekście brzmienia § 19 ust. 2 Statutu. Co najwyżej, naruszenie takie może być traktowane jako nieistotne.

Zwracając uwagę na ratio legis funkcjonowania jednostki pomocniczej, typu sołectwo, organ wskazał, że zainteresowanie mieszkańców określonej części gminy istnieniem takiego bytu prawnego jest warunkiem sine qua non i sensem funkcjonowania takiej struktury. Wydaje się, że właśnie statutowa możliwość stworzenia niezbędnej frekwencji daje organowi stanowiącemu gminy informację na temat tego, jaki jest sens istnienia nieobowiązkowej jednostki pomocniczej, której funkcjonowaniem nie jest zainteresowana większość stałych mieszkańców sołectwa uprawnionych do głosowania. Wynika stąd, że § 19 ust. 1 Statutu sołectwa jest normą, która odpowiada wskazanemu ratio legis istnienia jednostki pomocniczej. Nadto, nie modyfikując normy ustawowej tylko ją uszczegóławiając, ostatecznie mocą ust. 2, Statut daje prawną możliwość dokonania wyboru sołtysa i rady sołeckiej niezależnie od liczby stałych mieszkańców sołectwa uprawnionych do głosowania, którzy stawiając się na zebraniu wyborczym skorzystają z prawa do dokonania takiego wyboru.

W konkluzji organ podkreślił, że Statut sołectwa był przedmiotem badania pod kątem legalności przez organ nadzoru, jakim jest Wojewoda Śląski. Organ ten nie stwierdził żadnego naruszenia prawa w analizowanym Statucie. Ponadto, do dnia

dzisiejszego żadne z postanowień Statutu nie zostało zaskarżone przez jego głównych odbiorców, jakimi są stali mieszkańcy sołectwa uprawnieni do głosowania.

W piśmie procesowym z 23 lipca 2020 r. Prokurator cofnął skargę w części dotyczącej zarzutu skierowanego wobec § 7 pkt 2 Statutu, podtrzymując dotychczasowe stanowisko co do pozostałych zarzutów skargi.

W tym zakresie wskazał, iż stosownie do regulacji art. 36 ust. 2 u.s.g., sołtys oraz członkowie rady sołeckiej wybierani są w głosowaniu tajnym, bezpośrednim, spośród nieograniczonej liczby kandydatów, przez stałych mieszkańców sołectwa uprawnionych do głosowania. Odwołując się do orzecznictwa sądownoadministracyjnego Prokurator podniósł, że ustawodawca kierując się zasadą samodzielności pozostawił kwestie regulacji odwoływania (a nawet samej możliwości odwoływania) sołtysa i członków rady sołeckiej zapisom statutów jednostek pomocniczych. Nie można zatem uznać, że przyznanie zebraniu wiejskiemu - jako organowi uchwałodawczemu - kompetencji do odwołania rady sołeckiej lub jej członków, w sposób istotny narusza prawo.

Na rozprawie 13 sierpnia 2020 r. Prokurator zmodyfikował zarzuty skargi w ten sposób, że cofnął zarzut pierwszy skargi w zakresie istotnego naruszenia art. 35 ust. 3 pkt 2 w zw. z art. 36 ust. 1 i 2 u.s.g. przez nadanie w § 7 pkt 1 i 2 uchwały, zebraniu wiejskiemu kompetencji do wyboru i odwołania sołtysa i rady sołeckiej.

W pozostałym zakresie podtrzymał skargę.

Pełnomocnik organu podtrzymując dotychczasowe stanowisko w sprawie, wniósł o oddalenie skargi.

Wojewódzki Sąd Administracyjny zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 3 § 1 pkt 5 oraz art. 147 § 1 ustawy z 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2016 r., poz. 718 ze zm. - zwanej dalej "P.p.s.a.") wojewódzkie sądy administracyjne sprawują kontrolę działalności administracji publicznej pod względem zgodności z prawem, przy czym uwzględniając skargę na akty lub uchwały podejmowane przez jednostki samorządu terytorialnego i terenowe organy administracji rządowej, sąd stwierdza nieważność tej

uchwały lub aktu w całości lub w części albo stwierdza, że zostały wydane z naruszeniem prawa, jeżeli przepis szczególny wyłącza stwierdzenie ich nieważności.

Zaskarżona uchwała stanowi akt prawa miejscowego. Stosownie do art. 40 ust. 1 u.s.g., na podstawie upoważnień ustawowych gminie przysługuje prawo stanowienia aktów prawa miejscowego obowiązujących na obszarze gminy. Akty prawa miejscowego jako akty prawa powszechnie obowiązującego (art. 87 ust. 2 i art. 94 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej) mają charakter generalny, abstrakcyjny i obejmują swoim zasięgiem wszystkie podmioty funkcjonujące na obszarze swojego obowiązania (w tym przypadku na terenie sołectwa Borowa Wieś). Ponieważ zaskarżona uchwała jest aktem prawa miejscowego, w razie stwierdzenia, że istotnie narusza prawo, art. 94 ust. 1 u.s.g. zezwala na stwierdzenie jej nieważności przez sąd administracyjny w całości lub w części, nawet jeżeli od czasu podjęcia uchwały upłynął rok. Ponadto zauważyć trzeba, że skargę wniósł Prokurator, który zgodnie z art. 53 § 3 p.p.s.a., nie jest ograniczony żadnym terminem przy wnoszeniu skarg na akty prawa miejscowego organów jednostek samorządu terytorialnego i terenowych organów administracji rządowej.

W tym miejscu przypomnieć trzeba, że zaskarżona uchwała została podjęta na podstawie art. 35 ust. 1 i 40 ust. 2 pkt 1 u.s.g.

Zgodnie z art. 35 ust. 1 u.s.g. organizację i zakres działania jednostki pomocniczej określa rada gminy odrębnym statutem, po przeprowadzeniu konsultacji z mieszkańcami. Statut jednostki pomocniczej, jak stanowi art. 35 ust. 3 u.s.g., określa w szczególności:

1. nazwę i obszar jednostki pomocniczej;
2. zasady i tryb wyborów organów jednostki pomocniczej;
3. organizację i zadania organów jednostki pomocniczej;
4. zakres zadań przekazywanych jednostce przez gminę oraz sposób ich realizacji;
5. zakres i formy kontroli oraz nadzoru organów gminy nad działalnością organów jednostki pomocniczej.

Stosownie do treści art. 40 ust. 2 pkt 1 u.s.g. na podstawie niniejszej ustawy organy gminy mogą wydawać akty prawa miejscowego w zakresie wewnętrznego ustroju gminy oraz jednostek pomocniczych.

W skardze na powyższą uchwałę (Statut) Prokurator, uwzględniając modyfikację skargi na rozprawie przed tutejszym Sądem, wniósł o stwierdzenie nieważności § 15 ust. 2 i § 19 ust. 1 Statutu.

Nieważność § 15 ust. 2 uchwały Prokurator upatruje w możliwości odstąpienia przez zebranie wiejskie od głosowania w trybie jawnym, podczas gdy brak jest podstawy prawnej do wyposażenia zebrania wiejskiego w tego rodzaju kompetencję.

Zdaniem Prokuratora treść § 15 ust. 2 uchwały stanowi naruszenie art. 35 ust. 3 w zw. z art. 11b u.s.g., zgodnie z którym działalność organów gminy jest jawna. Ograniczenia jawności mogą wynikać wyłącznie z ustaw. Jawność działania organów gminy obejmuje w szczególności prawo obywateli do uzyskiwania informacji, wstępu na sesje rady gminy i posiedzenia jej komisji, a także dostępu do dokumentów wynikających z wykonywania zadań publicznych, w tym protokołów posiedzeń organów gminy i komisji rady gminy. Zasady dostępu do dokumentów i korzystania z nich określa statut gminy) i art. 14 u.s.g. (w myśl którego uchwały rady gminy zapadają zwykłą większością głosów w obecności co najmniej połowy ustawowego składu rady, w głosowaniu jawnym, chyba że ustawa stanowi inaczej).

~~W ocenie Sądu zarzut ten jest uzasadniony. Jawność życia publicznego~~ wynikająca z określonej w art. 2 Konstytucji RP zasady demokratycznego państwa prawnego, ma swoje umocowanie w polskim porządku prawnym (por. wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 20 marca 2006 r. sygn. akt K 17/05, publ. OTK-A 2006/3/30, Dz. U. 2006/49/358, LEX nr 182494). Jawność ta jest realizowana również w u.s.g., a jej przejawem są regulacje zawarte w art. 11b i 14 u.s.g. Prawdą jest, co zarzuca w odpowiedzi na skargę organ, że przepisy te dotyczą wprost działalności organów gminy, a nie organów jednostek pomocniczych tworzonych przez gminę, do których zalicza się między innymi sołectwa (art. 5 ust. 1 u.s.g.). Nie można jednak przyjąć poglądu, że zasada jawności życia publicznego dotyczy organów gminy, a nie dotyczy tworzonych przez tę gminę organów jednostek pomocniczych, a także, aby możliwość dopuszczenia tajnego głosowania na posiedzeniach rady gminy wymagała szczególnego przepisu rangi ustawowej, podczas, gdy dopuszczenie możliwości tajnego głosowania konkretnej sprawy na zebraniu wiejskim było możliwe tylko na podstawie uchwały tegoż zebrania wiejskiego. Dla takiej wykładni trudno znaleźć racjonalne uzasadnienie i nie ma go również w uzasadnieniu stanowiska organu. Treść § 15 ust. 2 uchwały (Statutu) dopuszcza tajne głosowanie w innych sprawach,

niż określone w przepisach szczególnych. Stanowi więc określenie niemającego ustawowego umocowania wyjątku od zasady jawności życia publicznego i powszechnego dostępu do informacji publicznej chronionego przepisami art. 61 ust. 1 Konstytucji RP oraz ustawy z 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (Dz. U. Dz.U.2001.112.1198 ze zm.). Podobne stanowisko prezentowane jest w orzecznictwie sądowoadministracyjnym. (Porównaj np.: wyrok z 16 października 2019 r. sygn. akt II SA/Ke 596/19, publ.: <http://orzeczenia.nsa.gov.pl>).

W piśmiennictwie i orzecznictwie do istotnego naruszenia prawa zalicza się naruszenie przez organ gminy, podejmujący uchwałę lub zarządzenie, przepisów o właściwości, podjęcie takiego aktu bez podstawy prawnej, wadliwe zastosowanie normy prawnej będącej podstawą prawną podjęcia aktu, jak również naruszenie przepisów regulujących procedurę podejmowania uchwały. Innymi słowy, za istotne naruszenie prawa uznaje się uchybienie prowadzące do skutków, które nie mogą być tolerowane w demokratycznym państwie prawnym (por. M. Stahl, Z. Kmiecik, Akty nadzoru nad działalnością samorządu terytorialnego w świetle orzecznictwa NSA i poglądów doktryny, Samorząd Terytorialny 2001, z. 1-2, s. 101-102; wyroki NSA: z 11 lutego 1998 r., II SA/Wr 1459/97, Lex nr 33805; z 8 lutego 1996 r., SA/Gd 327/95, Lex nr 25639).

Kierując się tymi wskazówkami Sąd stwierdził nieważność § 15 ust. 2 uchwały, jako podjętego bez podstawy prawnej.

Zasadny okazał się również zarzut Prokuratora naruszenia art. 87 ust. 1 i 2 Konstytucji RP, art. 35 ust. 3 pkt 2 i art. 36 ust. 2 u.s.g. przez wprowadzenie w § 19 ust. 1 uchwały wymogu kworum dla ważności uchwały o wyborze sołtysa i rady sołeckiej, gdyż brak jest podstawy prawnej do stanowienia tego rodzaju uregulowań.

W myśl art. 36 ust. 2 sołtys oraz członkowie rady sołeckiej wybierani są w głosowaniu tajnym i bezpośrednim, spośród nieograniczonej liczby kandydatów, przez stałych mieszkańców sołectwa uprawnionych do głosowania.

Z treści tego przepisu wynika, że stanowi on regulację kompletną i nie zastrzega żadnego kworum dla ważności zebrania, w trakcie którego stali mieszkańcy sołectwa uprawnieni do głosowania dokonują wyboru sołtysa i członków rady sołeckiej. W związku z tym, wprowadzenie kworum w postaci obecności co najmniej 100 stałych mieszkańców uprawnionych do głosowania w § 19 ust. 1 statutu, narusza art. 36 ust. 2 u.s.g., gdyż wprowadza dodatkowe warunki ważności zebrania wiejskiego,

modyfikując w ten sposób mające charakter ius cogens ustawowe zasady wyboru sołtysa i rady sołeckiej. (Por. m.in. wyrok WSA w Gorzowie Wielkopolskim z 17 lipca 2019 r., sygn. II SA/Go 356/19, wyrok WSA w Kielcach z 18 lipca 2019 r., sygn. II SA/Ke 382/19, <http://orzeczenia.nsa.gov.pl>)

W tym miejscu wskazać trzeba, że zgodnie z § 115 i § 135 w związku z § 143 załącznika do rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z 20 czerwca 2002 r. w sprawie "Zasad techniki prawodawczej" (tj. Dz. U. z 2016 r., poz. 283), dalej powoływanego jako "rozporządzenie", wynika, że w akcie wykonawczym zamieszcza się tylko przepisy regulujące sprawy przekazane do unormowania w przepisie upoważniającym. W tym zaś zakresie zgodnie z art. 35 ust. 3 pkt 2 u.s.g. rada była uprawniona wyłącznie do określenia zasad i trybu wyborów organów jednostki pomocniczej, w tym zaś nie mieszczą się zakwestionowane unormowania. Natomiast zgodnie z § 118 i § 137 w zw. z § 143 załącznika do rozporządzenia w akcie wykonawczym nie powtarza się tego, co zostało wcześniej przez prawodawcę unormowane w przepisie powszechnie obowiązującym (w ustawie upoważniającej lub w innym akcie normatywnym – innej ustawie, ratyfikowanej umowie międzynarodowej, czy rozporządzeniu). ~~Z przepisów tych wynika, że powszechnie obowiązujący porządek prawny narusza w stopniu istotnym nie tylko regulowanie przez organ samorządu~~ powtórnie tego, co zostało już uregulowane w źródle prawa powszechnie obowiązującego wyższej rangi, lecz również modyfikowanie przepisu ustawowego przez akt wykonawczy niższego rzędu gdyż jest to tylko w granicach wyraźnie przewidzianego upoważnienia ustawowego.

Zauważyć również przyjdzie, że mając na uwadze powyższe rozważania nieuprawnione jest stanowisko organu, że nastąpiła konwalidacja § 19 ust. 1 Statutu poprzez wprowadzenie ust. 2, który stanowi, że w przypadku braku quorum można zarządzić odbycie następnego zebrania wiejskiego w tym samym dniu po upływie 30 minut.

Reasumując, z podanych wyżej powodów Sąd w pkt I. wyroku na podstawie art. 147 § 1 P.p.s.a. stwierdził nieważność niżej wymienionych przepisów zaskarżonej uchwały § 15 ust. 2 pkt 1, § 19 ust. 1.

W pozostałej części wobec cofnięcia skargi – na podstawie art. 60 P.p.s.a. – umorzył postępowanie, o czym orzeczono w pkt. II. sentencji wyroku.

Na oryginale właściwe podpisy
Za zgodność z oryginałem
SEKRETARZ SĄDOWY

Malgorzata Wasik
Malgorzata Wasik